

Божественъ принципъ, въ който се включва Божествената Любовъ, Божественото знание и мъдростъ. Велики работи сж тѣзи, но за да се домогнете до тѣхъ, трѣбва да бъдете млади, съ надежда, че можете да напредвате и да се развивате. Свѣтътъ, въ който живѣете, представя възможности за вашето развитие. Когато се казва, че свѣтътъ ще се свърши, това е въ преносенъ смисълъ. Божествениятъ свѣтъ е вѣченъ, той никога не може да се свърши. А това, което човѣкъ е създалъ, предстои на вѣчни промѣни. За да видите, какъ се развива Божествения животъ, трѣбва да се съединятъ безброй картини, които да се движатъ бързо, една следъ друга. Само така можете да имате малка представа за цѣлокупния животъ. Когато животътъ на човѣка се измѣня, това показва, че картинитѣ на неговия животъ се промѣнятъ, и той трѣбва внимателно да следи, за да намѣри вътрешната връзка между тѣхъ. Следъ време, когато пожелае, човѣкъ отново може да тури тия картини, да види презъ какъвъ пѣтъ е миналъ. Нищо въ свѣта не се губи, не изчезва. Всичко въ живота има смисълъ.

Следователно, докато сте на земята, радвайте се на живота! Радвайте се на изгрѣващото слънце! Радвайте се на цвѣтата, които растатъ и цвѣтятъ! Радвайте се на птичките, които пѣятъ! Радвайте се на здравето си, на разположението си! Всичко, което ви е дадено, струва повече отъ милиони. То съ нищо не може да се сравни, съ нищо не може да се откупи. Когато милионерътъ не разбира живота и не го цени, неговото богатство е товаръ, който го спъва. Той трѣбва да изгуби своето богатство и да стане пълненъ сиромахъ, за да разбере, какво богатство се крие въ живота.

Ще изясня тази мисълъ съ следния примѣръ. Вървятъ двама души: единиятъ носи на гърба си чувалъ, съ 20 кгр. злато, а другиятъ — въ ржцетѣ си единъ килограмъ хлѣбъ. Въ първо време тѣ се разговарятъ, радватъ се на природата. Като извървятъ нѣколко километра, първиятъ пѣтникъ започва да остава назадъ, да пѣшка, да се обезсърдва. Вториятъ се обръща назадъ и продължава да му говори. Първиятъ нищо не му отговаря. — Защо мълчишъ? Защо не кажешъ мнението си, какъ мислишъ по дадения въпросъ? — Сега нищо не мога да мисля. — Защо? — Чувалъ имамъ на гърба си, тежко ми е. Свалямъ чувала отъ гърба на първия и го турямъ на втория. Сега той не може да ходи, не може свободно да мисли. Но като сваля чувала и отъ